

[Lone Dybkjær]

mærksom på, at det står der altså heller ikke en lyd om i dagsordenen overhovedet.

Og så vil jeg for det andet sige, at jeg mener ikke, at denne dagsorden binder regeringen mere, end den i forvejen er bundet. Så enkelt er det. Derfor kan vi også stemme for den. Men jeg mener, at i dagsordenen ligger der ikke andet, end hvad regeringen i forvejen skal gøre.

Endelig vil jeg sige, fru Ingerlise Koefoed, at denne dagsorden er bestemt ikke lavet under hensyntagen til os. Det mener jeg også at forespørgeren for SF vil kunne gå op og bekræfte. Denne dagsorden er lavet af hensyn til den anden medforslagsstiller af dagsordenen, nemlig socialdemokratiet. Jeg har sagt, hvilken dagsorden jeg mener der burde stilles, en dagsorden, som jeg i øvrigt ved at SF med glæde ville stemme for. Den ville have ændret på nogle ting, men det gør denne dagsorden ikke.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg konstaterer bare, at man kan have forskellige opfattelser af, hvem det er man tager hensyn til med udformningen af en dagsorden. Jeg udtrykte, hvem jeg mente vi også i hvert fald havde taget hensyn til.

Og så vil jeg sige, at jeg sagde ikke, at der stod noget om de decentrale naturgasfyrede kraftvarmeværker. Jeg sagde tværtimod, at det, jeg havde udtrykt som en af de vældig gode ting, som vi også meget gerne ville kunne gå ind for, var det med de decentrale. Jeg sagde ikke, at det stod i dagsordenen, det gør det ikke, og det er der måske forskellige grunde til at der ikke gør.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Ja, og det er netop alt det, der ikke står nogen steder, der gør debatten temmelig meningsløs.

Birgith Mogensen (CD):

Om vi skal have kernekraft i Danmark eller ikke, er ikke et spørgsmål om sund fornuft. Hvis det var det, havde vi allerede besluttet os for kernekraft for 10-12 år siden og handlet derefter. Fordelene er indlysende, og vi behøver såmænd bare at sammenligne vor

energisituation med Sveriges og Englands samt andre vest- og østlandes.

I 1976 indeholdt den socialdemokratiske regerings energiplan da også etablering af kernekraftværker på dansk jord. De borgerlige partier var enige med socialdemokratiet. Ganske almindelig sund fornuft, alt taget i betragtning.

Men så gik der panik i foretagendet. Naturligvis havde vi kernekraftmodstandere allerede på det tidspunkt, men de havde ikke været særlig aktive, og deres hovedargument på daværende tidspunkt var, at de satte lighedstegn mellem kernekraft og atombomben. Men den limpind var der ikke mange danskere der hoppede på.

Derfor ændrede kernekraftmodstanderne signaler. Nogle politiske partier og specialorganisationen OOA satte propagandamaskinen i gang, og de fik kolossal hjælp af Danmarks Radio, TV m.fl. medier. Projektøren blev rettet mod reaktorernes sikkerhed eller usikkerhed, som de kalder det. Og endnu mere spotlight blev der sat på deponering af det højradioaktive affald, der skulle skaffes plads til fra ca. år 2025. Antikernekraftpropagandaen blev lagt op i et skrækplan, der kunne gøre selv en død mus bange. Manipulation og indoktrinering kontra kernekraft fortsatte med uformindsket styrke, og jeg kan da godt forstå, at denne næsten ensidige rædselshistoriefortælling gjorde indtryk på en meget stor del af den danske befolkning – reklamens magt er underfuld.

Den venstreorienterede del af det socialdemokrati, som i 1976 havde indpasset kernekraft i Danmarks fremtidige energiplan, vaklede også over i Barsebäckkolonnen, og i 1978 begyndte hele regeringen at tale sig ud af Energiplan 76: vi er nok nødt til at omvurdere sikkerheden med hensyn til kernekraftværker i Danmark, osv. osv.

Et par år efter satte man nogle undersøgelser i gang, og rapporterne herfra vil om kort tid blive forelagt folkettinget. CD tror på, at disse rapporter vil fortælle os, at naturligvis bør vi bygge kernekraftværker. Vi vil få energi til en meget mindre pris, vor forsyningsikkerhed vil blive højnet, og sidst, men ikke mindst: mennesker, dyr, træer, planteavl og naturen som helhed vil ikke længere blive forgiftet af den hastigt tiltagende tilsvining på grund af et alt for stort kulforbrug, som øges dag for dag. Så langt så godt.